

De duisternis doet bli bli.

Pelle Feb 9 1859
Hollands Noordelovs 3 April 6

Verblyft blin allen tyde is de hwerf een inactiel, doch
Mit die vestatenis van god en geengenen schey, met
Hau haett juist die Winyde
Onder tichis het 37 tynge de le baly, in, waerom en in on-
min leeft met god: zulk blykt in gelijg thui tonkel.

Matth 27: 48 & 49.

I. De duisternis en de Christusklaagte.

De voor zyne beulen in dende Hergemier, de medes beroyende
Zoon, de het eenwige leven uitdeleunde. In een d'roning, doet nu
een stem hooren, waarin Hij het voor I menschen oegvestongen
Zielelyden ontdekt. - Drie voren haet Hij leed aan het mastel
en vloekhout gehangen; en het branden i Zouneruus, te miuden,
van het Zielegrievens en beivoren gekeasderhel, toen ter Zesder
Veli 12 uur de zon verduistert werd, en een akelij donker de aarde bedekte.
Hoe akelij ook, in echter vol van harmonie met de gebeurtenis van
Golgotha. - Tijdens de Heer van zijn vrek, en den menschen kien zeyen:
Ziet het was goed; ginge er lichten i vrogichis mede geypaard: doch nu
Hij op Golgotha doet hooren, ver vloek is alle vreesch, nu ook is es duis-
ternis: 't was beedspraak die het wotren der Zake doet terten; en wat
Gedwolk moet zyn. - Om hier gewone natuur wet te zien ver biedt het
geenigt der omstandigheden, vrek het tydship der volle maan. -
Hij, die de zon ten licht gegeven en tot heer scheypij des claugs
gesteld had, doet het op aarde wten; doathet 10 get god in onmin
liggen en hul zyn onder gods vloek, alle glans van licht en zalig-
heid berijp. O Schrikkelijke godspraak! de duisternis
kierende Zondaas moye wel beven! Die hier het voorspel
van het bergjen valt op ons, heuren len bedekt ons: De ze
Godspraak is een vlamman d'Blis schrift, ons meldeunde:
het is vreesfelijk te vallen in de handen van den levenden god!
Schrikkelijke d'vrek! God geiet zyn voren dit op aarde! En wou-
stans de aarde verhoord noch vliedt voor zyn aanschijn?!
Htis omreke zich het onweder ~~zich~~ zamen pakket beven,
Golgotha, en zich uitstort op het Hoofd van den Zoon god,
den zienen, den Beminden, het vlekkeloze lam! Het may
in deze ure der duisternis wel duister worden! De
lautele lichtstraal wend het offer lam onthouden, en enkel

duisternis en enkel vlok ^{aan het zelve} woud zijn deel. - Word het meer
tot hier door als risplet, ^{aan het zelve} in de of dit onheil spellens en bevestig
tonnel het Zwijgen opgelegd: Was niet echter en raadsel
vre van tijden voor Gods Zoon! Gods engemade liegen de
Zonde onleesvond! Hij in haer ontzakkende Zwaarte: En
wie zal de diepte diep Zee van Jammeren pelen!!

Ue verlosser ontdekt er iets van in menschelyke taal: Hij
stort Zich uit incht Zie door dringene gevep: Nijn Gods Ede.

Uwerts anders? Hartle gaan! Su brudele Leuw niet jedaus
Stam: - Wie zal het klagen vanden Helte ontvuren?! Hij die
Waarachtig God en menschi, en meer anderlyk blijft, is van God
verlaten: die eeuwige Eén is met den Vader, die eeuwige de ge-
teijde is, en in Zon derheid daart om de gelijde is, omdat Hij
daar Zijn leven aflegd, die is van Ge e verlaten!

Verlatung is Zyn woord! niet de verlatung van Zyn vlek, noch het
Verlaten der Zynen, noch de verlatung van tenen benindan Kinds. Men
geent menschen maar God doet Hem die laan: Niet dat te Elk Gods kinderen
doet Zuchten: Van God verlatente Zyn! Het sonindig meer dan ^{aan de penne de meijde te in die door ontzakkende} Wanmer
God shastijgende handlein: ^{aan de penne de meijde te in die door ontzakkende} Sapider te van beren in Lome rilmyle: Het is
hier eigenlyk, ten vlekke worden voor verblokten: Endat wil Zonder
inmenykel vrentroost: de laatste rindelijke toegang is Hem gelaten: Hij
vond nien Zyn God, slechts den weg te aartigen Geid, tegen over de op
Hem aanlopende ongerechtigheid: doen Schuld wordt geveld!
toom Gods windt gedragen! Helle smerten geleden! Ja God wijkt ende
magt der hul breedte toe: Ysselyk lot! Gods Vlammene ijersvinn kra-
kert tegen de Zonde: en aan dit vuur stelt de Zoon Zich bloot, ende de heub-
bundel vaders doet het op Hem dalen: Oppeilbare diepten! Ziehier de los prijs
van meindige waartij! - eerst op het einde vanden bange danieling.

Arijd, laat Hij dere Stam herren, men moet weten wat Hij geleden heeft:
hoewel de schrikkelijke Zwaarte deshydent t gevep, natuurlyk
verwikt, Hij had echter kunnen Zwijgen: doch Nien Hij laud Zyn stem
herren dat men wete wat Hij droeg, welc hoegrote tiejde Hij heeft!!

Nijn Gu! Nijn Gu! dit is het slay Zwaarte Zyn vertronwens, Waas nide
Hij dandraak der helche ver twijfeling verstaat: en in wel het is geen
Vader! Hij is de knecht des Vaders, het Hem gebracht worden in wijfje:
Hij vraagt: Waarom? Staat Hij op de gronden der ver twijfeling? Is het
ton de en Zekerheid der mate van Zyn lyden? Behoort tot het lijden

dat er zekere? Wie zal dat zielelijden, dat dragen van gis te re
ent werven?! Doch hoewel en beantwoordt vragen en gis-
tingen er kunnen geschieden; hier van zijn wij verzekerd: Dat dit,
Waarom? en er of juist past en woord was: al was het dan maar
om door die vraag, dat waarom? in de Teden in de Ofspraak van zijn
sintedatlegen; en aan zijn God, over ten konstlyc de beproefte van zijn
God liefde hart voor te leggen, dat Hij om gelijde en niet om lije-
ne Schuld in dien Staat vertheerde: En hoer moeten wij zeggen:
O Lam, lyden Lam, Beroertlyc Lam! En dan is het en geen
wonder dat Hij bij de Godverlatiny dit waarom? tot zijn eigen brood
heft, aangegrepen, en zijn vogen geslagen heeft op die gerochte schaar
door zijn bloed; kende de dwinschuld om God te rechtvaardigen, de ver-
latiny te billigen; maar ook kende te gewaschten en blinkeude opdat
de Hem voorgestelde vengede Hem het harte moyt sterken: En ten
trijfel is dat zijn vogen gheven angebocht om allen bi het aauk
ven van den lyden den Christus, wa die verlatiny God te doen
door dringen in dat Waarom? die dor zaak ziner jammeren: of dat
dit waarom? voor de bintes God veruoch zenuaaf een bron van waari-
shewing worde tot zijn beheid; ten bron van vromen vromdiging vrom
naar vrede en vrom zoening dor stende heit: en een bron van zedig-
heid en vrede tieple voor het openen door van Christus stemmen opdat
ze bij te bepeinsing van zijn lyden zich tot liefde moye. Van akking vromen
genig vrom klagte! Leed se en vrom te vrom had de Geest der Prof die daer
van gelijde, en daer toe de man naar God harte ingevroel vrom
gebragt, om de taal van dit zielelijden, niet te storten en er te doen da-
len in die merkten van het Lam die niet voor sal stoffelyc vrom aen-
schouwlyc zijn. - Zoo de hure vrom was de re Psalm bij het avond offer van
het Peuschen vloer, het blinde, joden en om gedongen, nu vrom ziele.
J.S. Deze bange nare klagte over Godverlatiny, is geuon, om te
doen weten, dat zoo Christus lyden, er niet tot den vrom ten ziele, en tot
eenwige duisternis eenwige Godverlatiny ziele zal. - Deze in geschiednis
aanschouwlyc op enbaarmaking van vrom loekomstige vrom menis sal
te die niet tot ernst brengen? Jerusale door God hied en ondschuld, gestekte,
brecht vrom onder den vrom uit in nare gewep, en zult gij verlaten van
God zult gij die Godverlatiny niet vrom?! Zult gij er niet over be-
kommeren dat God tegen u is? en zult gij vol harten te zeggen,
Ik heb geen lust aan de kennis over vromen? Zult gij vromen?

lieden, de klare verwijden, godverlaten bevorderen, zijn ge-
delijke toorn, dien christus de kerken met vreden maar verken!!
Laat God dien Gij tergedet, met mi tot bewegen, u tot zaligheid voortge-
en Gij geen medelieden hebben met u zelve; maar elenden in vreden en
en God voor deel hard en vos brotseer!! O God maakt u het ont zellen-
kle van tynen toorn in de klagen van zijn toorn aanschouwlyk, en
bid u in dat gericht: Laat u verzoeken! En Gij zult dan nog God
toorn boven zijn liefde kiezen!! O nare stande! wanneer Gely-
thaas loncken, u door bevinding beken en jersklagen in
u eigen bozen vreden staanbaas zullen worden: Zonder dat Gij als
jerdus, naar het waarom? Zult elier van vragen; welk u zochter
door Satans gewiten, Zonder verwoeding Ziekt u te heeren in helaan-
gericht zal geworpen worden? Jerns ken dat waarom onder den
toorn troosten. Voor u zal het zyn een vreden die duar niet sterft: O nare
stande! waarin dunde stem, die tot my komt zal ik geensins ont-
werpen! Verwijfel zal zijn met die stem der uitweping: Ga weg van mij
Gij verwoekte in het eeuwige vreden, welk onder de ziele zal verwoekte
zijn, door u het zegel des verdorvenen te doen dragen en te doen zachte,
ende de kerken des duisternis welke Gij verwoeken hebt. Was nare
Eeuwighen, ^{Waar in Gij keeren} door ziele in lichaams peleringen onder Gods toorn
het gemis van God zult ~~ont~~ kennen, van dien vriendelijken
enkenmoedigen God, die u nu tot ziele als tot een vader in jerns
toorn zyn tenis en hart laat noechigen en u laat smeecken ^{hart} ~~om~~ ^{hart}
langes door een bozen ongelovigen van God ofte verwijken, en niet
langes, zonder vader en zonder tenis om te zweren: Daarom
fontvies die nare stande, die verlaten dien toorn God ter wyl Gij nog
leert in den dag der verzoening: En keer weder als den verlorenen
Zoon! Keer weder phtendets die gebavtenis van Gelytha en
Gij zult in dien God die een verzoening vreden is zonder verzoening!
Over een vader vinden een God die vlogeest Zonde verwijkt: Gij
Zult welken zijn. Ja in weder keeren, hoe verdoemelyk
hoe rededeeloes en verwoeten ook in udelven, hoe ook door
duizend banden gekluisterd, en hoe lange Gij ook godvervaal
wordt, tyne zegeningen verwoeten, en thengeterge heb Gij zal
welken zijn en zal zelfs een hemel feest baren